

Arrest

nr. 309 605 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 25 september 2023, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De situatie in de noordelijke provincie Ninewa noopte verder niet tot de toekenning van een internationale beschermings-status. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 279 928 van 9 november 2022.

In het kader van zijn huidig, tweede verzoek verwijst verzoeker naar dezelfde problemen die hij eerder in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: foto's van zijn kinderen die op een veld aan het werk zijn, foto's van de vernielde mazouttanker waarmee hij vroeger reed, zijn nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van zijn vader, en de overlijdensakte van zijn zus met een hiermee samenhangend medisch verslag.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geen nieuwe verklaringen of documenten voorlegt die tot een andersluidende beslissing kan leiden. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen in zijn eerdere verzoek om internationale bescherming, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Aldus heeft de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen, en komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker weet met zijn betoog in het verzoekschrift geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd maar enkel heeft verwezen naar zijn vluchtmotieven uit het verleden. Deze werden evenwel niet geloofwaardig werden geacht omwille van flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen over zijn problemen in Syrië voor de Duitse asielinstanties, enerzijds, en zijn verklaringen hierover op het CGVS, anderzijds. Het louter vasthouden aan eerdere verklaringen werpt geen ander licht op deze voorgaande bevindingen.

Waar verzoeker meent dat de overlijdensakte van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het kader van zijn vorige asielaanvraag bevestigt, wordt in de bestreden beslissing evenwel terecht aangestipt dat dit document enkel aantoont dat zijn vader overleden is ten gevolge van COVID in 2021 en dat het overlijden, in zoverre het niet wordt betwist, verder geen verband houdt met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Dat het overlijden van zijn vader tot een erfeniskwestie heeft geleid tussen verzoeker en zijn halfbroers wordt evenmin betwist, maar ook hier wijst de bestreden beslissing er terdege op dat dit niets te maken heeft met zijn gegronde vrees voor vervolging in het land van herkomst. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na enig concreet element voor te leggen dat een verband aannemelijk maakt.

Over het medisch verslag en de overlijdensakte van zijn zus alsook de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd in het kader van zijn beschermingsverzoek in Duitsland en vervolgens in het kader van zijn beschermingsverzoek in België, stelt hij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud als

onderdeel van zijn eerste asielverzoek in België wel degelijk gewezen heeft op het overlijden van zijn zus, dat zijn vertrek uit Irak had gerechtvaardigd. Verzoeker volhardt dat hij ware en oprechte verklaringen heeft afgelegd aan de Belgische asielinstanties.

De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van zijn verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, onvoldoende is om de eerder vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Duitse en Belgische asieldiensten op te heffen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de eerder vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Ook het louter voorleggen van documenten, met name de overlijdensakte en een hiermee samenhangend medisch verslag met betrekking tot zijn zus, kan deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maken. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker ook binnen het kader van zijn eerste beschermingsverzoek tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde, zoals reeds vastgesteld in 's Raads arrest nr. 279 928.

Bovendien kan aan deze documenten slechts beperkte bewijswaarde worden verleend.

Het betreffen immers enkel kopieën: gekopieerde documenten kunnen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar zijn en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden vastgesteld.

Verder wordt in de bestreden beslissing er terecht op gewezen dat Iraakse documenten een relatieve bewijswaarde hebben gelet op de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus “Irak: corruptie en documentenfraude” van 20 mei 2021. Verzoeker meent dat de enige verwijzing naar de algemene context van corruptie in Irak onvoldoende is en dat redelijkerwijs niet kan worden aanvaard dat de bewijskracht ervan op deze manier in twijfel wordt getrokken, zonder concreet bewijs. Verzoeker doet met dit betoog evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat er blijkens de objectieve informatie gevoegd wel degelijk een hoge graad van corruptie heerst in Irak en er allerhande documenten frequent vervalst worden en/of tegen betaling verkregen kunnen worden. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen, te ontkrachten of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker doet evenmin afbreuk aan de overweging dat hij voortbouwt op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal. Waar verzoeker verklaart dat het “verrassend lijkt” dat hij mogelijk heeft getracht een medische verslag te vervalsen en dat de commissaris-generaal hiervoor geen verklaring biedt, mist verweer feitelijke grondslag. De Raad herinnert er bovendien aan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

Verzoeker gaat in wezen niet in op de vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, minstens slaagt hij er niet in concrete en valabele argumenten aan te reiken die hier een ander licht werpen.

Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers vorig beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de beperkte bewijswaarde van de stukken die hij heden voorlegt, zijn deze stukken, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van relaas.

Waar verzoeker nog verklaarde dat zijn kinderen onder uiterst precare omstandigheden dienen te leven en hierbij verwees naar foto's van zijn kinderen die een veld aan het werk zijn, wordt in de bestreden beslissing evenwel pertinent opgemerkt dat het allerm minst duidelijk is dat het om zijn kinderen zou gaan. Door louter te stellen dat de verwerende partij nooit heeft betwist dat hij kinderen heeft die nog steeds in Irak wonen, weet verzoeker nog steeds niet aan te tonen dat het hier om zijn kinderen gaat noch hun levensomstandigheden te bevestigen. Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat zijn kinderen nog in Daraa, Syrië verblijven.

Verder stelt de verwerende partij terecht de vraag in hoeverre verzoeker hiermee een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst aantoont. Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit een artikel van NGO Humanium waarin de situatie van kinderen in Irak wordt toegelicht. Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie over de situatie van kinderen in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst persoonlijk werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De overige motieven met betrekking tot de foto's van de verwoeste tanker (waarmee verzoeker verwijst naar zijn werk in de petroleumindustrie) en zijn bewijs van nationaliteit (waarmee verzoeker enkel zijn persoonsgegevens bevestigt), die hij in zijn eerste beschermingsverzoek voorlegde en die an sich niet betwist worden, laat verzoeker geheel ongemoeid en blijven gehandhaafd.

6. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de noordelijke provincie Ninewa, zijn regio van herkomst, moet worden beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar de situatie van Iraakse vluchtelingen in Syrië, benadrukt de Raad dat verzoekers nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten opzichte van Irak, verzoekers land van nationaliteit, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 en de COI Focus van 26 april 2023 over Irak. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA Country Guidance over Irak van juni 2022 (p. 210-212).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker repliceert dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op bescherming vergroten, nl. bewijzen van zijn nationaliteit en zijn werk, medische verslagen en foto's van zijn kinderen, van een vernielde mazouttank en van zijn vader en zus die overleden zijn. Hij meent dat de beoordeling dat hij zich staande zou kunnen houden in Ninewa is gebaseerd op verouderde informatie: de situatie aldaar is verslechterd in vergelijking met de periode van zijn eerste beschermingsverzoek en dit aspect moet nader worden onderzocht. Verzoeker wijst er ook op dat hij in eerste instantie is gevlucht naar Syrië, maar dat een verblijf in dit land geen “valabel alternatief” uitmaakt. Tot slot stelt hij niet te begrijpen waarom hem nog steeds tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Duitsland en deze afgelegd in België worden tegengeworpen: aangezien hij heeft toegegeven dat de verklaringen die hij heeft afgelegd in Duitsland geenszins op waarheid berusten is het vanzelfsprekend dat deze niet overeenstemmen met de waarheidsgetrouwe verklaringen die hij in België heeft afgelegd. Samenvattend besluit verzoeker dat een meer diepgaand onderzoek van zijn huidig beschermingsverzoek noodzakelijk is, waarbij hij de Raad vraagt om dit verzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren. Ook wijst hij erop dat hij naar aanleiding van zijn huidig, tweede beschermingsverzoek niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal, terwijl het Hof van Justitie van de Europese Unie een groot belang hecht aan een dergelijk persoonlijk gehoor.”

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch heeft het betoog ter terechtzitting dit tot doel. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er ter terechtzitting voor het eerst op wijst dat zij naar aanleiding van haar huidig, tweede beschermingsverzoek niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal, terwijl het Hof van Justitie van de Europese Unie een groot belang hecht aan een dergelijk persoonlijk onderhoud. Hiervan maakt de verzoekende partij geen gewag in haar verzoekschrift. Dit betreft dan ook nieuw middel geformuleerd tegen de bestreden beslissing.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10

februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift voormelde argumenten naar voren heeft gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middelen' zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : [...] de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."* Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd de verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij toont verder niet in concreto aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het Commissariaat-generaal op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting louter algemeen hekelt niet te zijn gehoord door de commissaris-generaal waaraan zij toevoegt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie een groot belang hecht aan een dergelijk persoonlijk onderhoud, zonder enige verdere concretisering. Minstens laat zij geheel na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Ten slotte heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak er nog op gewezen dat artikel 34, lid 1, van richtlijn 2013/32/EU preciseert dat de lidstaten overeenkomstig artikel 42 van deze richtlijn alleen in het geval van een volgend verzoek, quod in casu, mogen afwijken van de regel dat zij met de verzoeker een persoonlijk onderhoud hebben over de ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 55). De Raad verwijst in deze ook naar artikel 14, lid 1, in fine van voormelde richtlijn.

4.2. Uit voormeld betoog blijkt voorts dat de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar elementen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord.

Zij meent dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht waarmee zij aangeeft het niet eens te zijn. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, volstaat het niet dat er nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn, maar deze nieuwe elementen moeten ook de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit voormelde beschikking blijkt dat de verzoekende partij er niet

in slaagt dergelijke nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aan te reiken. Tevens worden de redenen die leidden tot dit besluit uiteengezet.

Uit een eenvoudige lezing van de gronden uiteengezet in punt 5 van voormelde beschikking, waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dan ook dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en documenten en dat dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek werd gevoerd. De verzoekende partij kan de beoordeling niet ombuigen door een loutere algemene opsomming te geven van elementen die zij reeds heeft aangevoerd en vervolgens louter op algemene wijze te poneren dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op bescherming vergroten. Hoewel uit een eenvoudige lezing van voormelde beschikking de redenen blijken waarom de bewijzen van zijn nationaliteit en zijn werk, de medische verslagen, de foto's van zijn kinderen en van een vernielde mazouttank en de elementen in verband met zijn vader en zus die overleden zijn niet worden aanvaard als nieuwe elementen in de zin van in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, gaat verzoeker hier geheel aan voorbij. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter op te sommen welke elementen werden voorgelegd en aan te geven het niet eens te zijn, zoals de raadsman van de verzoekende partij doet ter terechtzitting, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft zij hiertoe manifest in gebreke.

4.3. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt niet te begrijpen waarom haar nog steeds tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in Duitsland en deze afgelegd in België worden tegengeworpen. Aangezien zij heeft toegegeven dat de verklaringen die zij heeft afgelegd in Duitsland geenszins op waarheid berusten is het naar haar mening vanzelfsprekend dat deze niet overeenstemmen met de waarheidsgetrouwe verklaringen die zij in België heeft afgelegd.

Zoals reeds benadrukt in voormelde beschikking, is het louter vasthouden aan één versie van haar verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, onvoldoende om de eerder vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen voor de Duitse en Belgische asiendiensten op te heffen. Tevens wordt in voormelde beschikking geduid: *“De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de eerder vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Ook het louter voorleggen van documenten, met name de overlijdensakte en een hiermee samenhangend medisch verslag met betrekking tot zijn zus, kan deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maken. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker ook binnen het kader van zijn eerste beschermingsverzoek tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde, zoals reeds vastgesteld in 's Raads arrest nr. 279 928.”*

Door ter terechtzitting haar onbegrip en ongenoegen te uiten, en wederom louter aan één versie vast te houden, kan de verzoekende partij niet anders doen denken en oordelen.

4.4. De verzoekende partij meent voorts dat de beoordeling dat zij zich staande zou kunnen houden in Ninewa is gebaseerd op verouderde informatie. De situatie aldaar is verslechterd in vergelijking met de periode van haar eerste beschermingsverzoek en dit aspect moet nader worden onderzocht, zo stelt zij.

Opnieuw verduidelijkt de verzoekende partij haar kritiek niet, laat staan dat zij deze concreet toespitst op haar zaak. Hoe dan ook kan worden aangestipt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, in de beoordeling rekening werd gehouden met actuele objectieve informatie zoals aangestipt in voormelde beschikking. Voorts verliest de verzoekende partij uit het oog dat het haar vrijstond concrete elementen of landeninformatie die zij als meer actueel aanziet bij te brengen indien zij dit nodig achtte. Dit liet zij echter na. Evenmin duidt zij in haar betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waar zij ook met haar betoog niet in slaagt. Verzoekende partij had, indien naar haar mening de beschikbare informatie in het administratief dossier niet voldoende actueel is, zelf de mogelijkheid om actuelere en gerichtere informatie bij te brengen in het kader van haar beroep of in het kader van haar vraag tot horen. Zij liet dit evenwel na en brengt geen concrete en valabele elementen bij die vermogen een ander licht te werpen op volgende vaststellingen in voormelde beschikking: *“De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 en de COI Focus van 26 april 2023 over Irak. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA Country Guidance over Irak van juni 2022 (p. 210-212).*

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de provincie Ninewa.” Deze blijven bijgevolg overeind.

De verzoekende partij wijst er voorts nog op dat zij in eerste instantie is gevlucht naar Syrië, maar dat een verblijf in dit land geen “*valabel alternatief*” uitmaakt. Uit voormelde beschikking blijkt echter geen beoordeling of standpunt in die zin. Daarentegen wordt wel geduid dat de verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van Irak, haar land van nationaliteit, wat zij niet betwist. Overigens verklaarde de verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat haar kinderen nog in Daraa, Syrië verblijven (administratief dossier, deel 6, Verklaring volgend verzoek, 9 augustus 2023, randnummer 19).

4.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen niet verder komt dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek. Daarbij herhaalt zij reeds eerder aangereikte elementen, maar zij voert geen concrete en valabele argumenten aan die de gronden van voormelde beschikking ontkrachten of weerleggen. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven. Zij kan niet worden bijgetreden in haar besluit dat een meer diepgaand onderzoek van haar huidig beschermingsverzoek noodzakelijk is en haar vraag om dit verzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES